

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 679/2019
11.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА Д.О.О. из ..., као правног следбеника ББ, чији је пуномоћник Александар Марков, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији су пуномоћници Милан Козомара, Весна Козомора и Душан Козомара, адвокати из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 340/18 од 23.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 11.04.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 340/18 од 23.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 972/16 од 23.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор стварне ненадлежности Основног суда. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име накнаде штете износ од 5.323.702,80 динара, са законском затезном каматом почев од 01.01.2012. године до коначне исплате, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да му се на име накнаде штете исплати разлика преко досуђеног износа у ставу трећем изреке до траженог износа од 10.647.405,60 динара. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 416.450,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана, под претњом принудног извршења. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ на име трошкова парничног поступка за период од дана пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 340/18 од 23.11.2018. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 972/16 од 23.11.2017. године, тако што је обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од још 5.323.702,80 динара, са законском затезном каматом почев од 01.01.2012. године до исплате и да накнади трошкове парничног поступка исплатом износа од још 65.050,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, у преосталом делу су одбијене жалбе парничних странака и потврђена је првостепена пресуда. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 45.000,00 динара, у року од 8 дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијену пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14 - у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се ревизијом указује, није ревизијски разлог из члана 407. став 1. наведеног закона. Такође, указивање тужене у ревизији да је предметни спор у првом степену требало да суди Виши суд у Новом Саду, а не Основни суд у Новом Саду, те да је погрешно одбијен као неоснован приговор стварне ненадлежности тог суда, чиме указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 4. ЗПП, је без значаја, будући да се иста не може сматрати ревизијским разлогом у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је до 01.06.2012. године била запослена код правног претходника тужиоца ББ Д.О.О. са седиштем у ... и у јануару 2007. године, као и у периоду од 21.08.2007. године до 31.12.2011. године обављала је послове главног благајника – књиговође. Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 302/14 од 03.03.2016. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 555/16 од 05.05.2016. године, овде тужена ВВ из ... је оглашена кривом што је у периоду од 01. до 30.01.2007. године и у периоду од 21.08.2007. до 31.12.2011. године, у стању када је могла да схвати значај својих дела и да управља својим поступцима, радећи као главни благајник – књиговођа код оштећеног Д.О.О. ББ ..., у намери да себи и другом прибави противправну имовинску корист, присвојила новац и чекове од дневног пазара који су јој били поверени на раду, на тај начин што је у књиговодственој документацији оштећеног уносила неистините податке тако што је у налозима за уплату готовине на текући

рачун оштећеног уносила мање износе од стварно остварених износа од дневног промета благајне у укупном износу од 3.356.110, 00 динара, а наведену разлику новчаног износа од дневног пазара није уплаћивала на текући рачун оштећеног, већ га је делом задржавала за себе, а делом предавала сада покојном директору ГГ, затим уносила мањи салдо у збиру налога за уплату готовине на текући рачун оштећеног у укупном износу од 50.154,00 динара, а ту разлику новчаног износа није уплаћивала на текући рачун оштећеног, већ га је делом задржавала за себе, а делом предавала сада покојном директору, затим у спецификацијама помоћних благајни уносила мање износе остварене готовине од дневног пазара, а истовремено увећавала исказане вредности запримљених чекова од дневног пазара, у укупном износу од 4.119.294,00 динара, а коју разлику мање исказаног новца није уплаћивала на текући рачун оштећеног, већ га је делом задржавала за себе, а делом предавала сада покојном директору, затим књижила као расход на име плаћања по излазним фактурама износ од 148.088,00 динара, остварен по основу примљених чекова од дневног пазара, док је чекове у наведеном износу делом задржавала за себе, а делом предавала сада покојном директору, те је износ од 3.115.958,50 динара, остварен по основу примљених чекова од дневног пазара, неоснованом исправком налога књижила као расход, док је чекове у наведеном износу задржавала делом за себе, а делом предавала сада покојном ГГ, и тиме себи прибавила противправну имовинску корист у износу од 134.300,00 динара, а сада покојном директору оштећеног у износу од 10.655.304,50 динара, тако да укупан износ прибављене противправне имовинске користи себи и другом износи 10.789.604,50 динара, а оштетила Д.О.О. ББ ... за наведени износ, при чему је била свесна свога дела и хтела његово извршење и имала свест о забрањености свога дела, чиме је извршила кривично дело проневере из члана 364. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, због чега је осуђена на казну затвора у трајању од једне године и истовремено је одређено да ће се иста извршити тако ће је издржавати у просторијама у којима станује, а наведеном пресудом је и на основу члана 258. став 4. ЗКП делимично усвојен имовинскоправни захтев оштећеног, па је овде тужиља обавезана да оштећеном у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде на име дела постављеног имовинскоправног захтева исплати износ од 134.300,00 динара, док је оштећени у преосталом делу имовинскоправног захтева у износу од 10.655.304,50 динара упућен на покретање парничног поступка. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке изведеног током парничног поступка, утврђено је да је тужена приликом манипулације готовином и чековима у благајни, као и њиховим неправилним књижењем у пословним књигама у периоду од 01.01.2007. године до 31.12.2011. године, причинила штету тужиоцу у износу главнице од 10.647.405,60 динара. Тужилац је дана 24.06.2016. године Основном суду у Новом Саду поднео тужбу против тужене ради накнаде штете проузроковане од стране тужене у радном односу код правног претходника тужиоца у износу од 10.655.304,50 динара, с тим што је тужбени захтев након изведеног економско-финансијског вештачења, на рочишту одржаном 01.09.2017. године смањио на износ од 10.647.405,60 динара.

Имајући у виду тако утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и преко

износа досуђеног првостепеном пресудом, обавезао тужену да тужиоцу исплати износ од још 5.323.702,80 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Одредбом члана 377. Закона о облигационим односима је у ставу првом прописано да кад је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарелости, захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења, док је ставом другим прописано да прекид застаревања кривичног гоњења повлачи за собом и прекид застаревања захтева за накнаду штете. Одредбом члана 388. истог закона је прописано да се застаревање прекида подизањем тужбе и сваком другом повериоачевом радњом предузетом против дужника пред судом или другим надлежним органом, у циљу утврђивања, обезбеђења или остварења потраживања, док је одредбом члана 390. став 1. прописано да ако је тужба против дужника одбачена због ненадлежности суда или ког другог узрока који се не тиче суштине ствари, па поверилац подигне поново тужбу у року од три месеца од дана правноснажности одлуке о одбацивању тужбе, сматра се да је застаревање прекинуто првом тужбом, док је ставом другим прописано да исто вреди и за позивање у заштиту и за истицање пребијања потраживања у спору, као и у случају када је суд или други орган упутио дужника да своје пријављено потраживање остварује у парничном поступку.

Одредбом члана 163. став 1. Закона о раду је прописано да је запослени одговоран за штету коју је на раду или у вези са радом, намерно или крајњом непажњом, проузроковао послодавцу, у складу са законом, док је ставом 4. прописано да ако је више запослених проузроковало штету кривичним делом са умишљајем, за штету одговарају солидарно.

Ценећи приговор застарелости потраживања накнаде штете, нижестепени судови су правилно закључили да је исти неоснован у смислу одредбе члана 377. Закона о облигационим односима, будући да је штета тужиоцу као послодавцу причињена кривичним делом извршеним од стране тужене, а да је за кривично гоњење предвиђен дужи рок застарелости, те да је у конкретном случају дошло и до прекида застаревања истицањем имовинско-правног захтева у кривичном поступку, те како је правноснажном кривичном пресудом делимично усвојен имовинско -правни захтев овде тужиоца као оштећеног, а у преосталом делу је ради остваривања истог упућен да покрене парнични поступак, што је тужилац и учинио у року од три месеца од дана правноснажности кривичне пресуде, потраживање накнаде штете није застарело.

По налажењу Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право и то одредбу члана 163. став 4. Закона о раду када је преиначио првостепену пресуду будући да је тужена, без обзира што је само мањи новчани износ присвојила за себе, одговорна солидарно са другим учioniоцем кривичног дела – сада покојним директором тужиоца, за укупан износ штете причињене тужиоцу, чија висина је утврђена из налаза вештака економско-

финансијске струке, због чега је правилно у потпуности усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му на име накнаде материјалне штете исплати укупно износ од 10.647.405,60 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијене другостепене пресуде, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић